

«У ПОЛІ ДЗІКІМ І АПУСЦЕЛЫМ...», пераклад Б. з франц. на бел. мову верша П.Верлена «Colloque sentimental» («Сентыментальная бяседа») са зб. «Шыкоўныя святы» (1869). Датуецца 1913. Вершы зборніка ствараліся аўтарам пад уплывам парнаскай школы, паэзіі «мастацтва дзеля мастацтва». Містычна-рамант. вобразнасць твораў франц. паэта ў гэты час таксама звязана з цікавасцю да жывапісу 18 ст. Назва «Шыкоўныя святы» бярэ сваё паходжанне гал. чынам ад бытавых і тэатр. сцэнак часоў франц. жывапісца і рысавальшчыка А.Вато — (пра яго згадвае Б. у арыгінальным вершы «Прыгожы сад, які любіў Вато...»), аўтара жывапісных, ляльнага тыпу прынцэс і іх кавалераў. Але традыц. вобразы (яшчэ з класічнай італьянскай «камедыі масак», напр., П'ер і Каламбіна, у П.Верлена таксама ёсць верш «Каламбіна») у А.Вато атрымліваюць новыя адценні, дадатковыя паўтоны і псіхал. нюансы, калі на іх глядзіць чалавек, схільны да меланхалічных разважанняў (як і фігуры на карцінах франц. жывапісца, самотная душа ў П.Верлена). Уплыў гэтага своеасаблівага свету мастака з яго незвычайным рытмам меланхоліі адчуў на сабе П.Верлен. У вершы пададзены малюнак ночы: два «героі» — «дзве мары ў белым»: «Мяртвы іх вочы, блядны іх чолы...». Твор нап. 2-радкавымі строфамі. Яго кампазіцыя ўскладнена наяўнасцю дыялогу паміж героямі, якія пры жыцці былі закаханыя адзін у аднаго. Гэта надае вершу драм. афарбоўку. Але пазасмяротнае жыццё не ведае палкасці пачуццяў, як і саміх пачуццяў, не захоўвае памяць пра іх. Самота, адчужанасць, туга — асн. настроі твора. Перакладаючы франц. паэта Б. перакладае яшчэ адзін шлях да папярэднікаў — да творчасці прадстаўнікоў «мастацтва дзеля мастацтва», не толькі непасрэдна звяртаючыся да іх, але апасродкавана пераймаючы іх матывы і вобразы праз творчасць П.Верлена. У «Творах» (1927) і Зб. тв. (1968) верш змешчаны пад загалоўкам «Сентыментальная бяседа».

Упершыню — «Наша ніва», №12, 22.3.1913; апублікаваны без загалоўка.

Г.Я.Адамовіч.